

..... Срѣдъ улицата ей мома,
 въ свѣта остала самъ-сама,
 не знае пѣтъ нагде да хване;
 ала и въ грубия сукманъ
 тя самодива е по станъ;
 безъ залъкъ нѣма да остане...

И постоянно срѣщамъ азъ,
 по дъждъ и вѣтъръ, снѣгъ и мразъ,
 чада на майката пребита:
 срѣдъ вълчия човѣшки родъ
 отъ праздня небесенъ сводъ
 тѣ чакатъ милость и защита.

Тѣ чакатъ милость... Но да знамъ,
 че нѣкой Богъ всесиленъ тамъ
 стои надъ всичко хладенъ зритель,
 извикалъ бихъ отдънъ гърди
 къмъ тоя тъменъ промислителъ:
 О Господи, проклетъ бѣди!

*

Македонецъ съмъ овчаръ,
 сиромасъ козаръ;
 но съ еднаква леснина
 ржката ми кривака вий
 и съ пушката за приказъ бий!...

Който знае — нека знае,
 а който не знае, —
 правъ му пѣтя въ хьокоюмата
 да пита агата.